[**טומאה**] **דחויה היא.** כלומר בקושי נדחית אצלה [ג] דיחוי בעלמא על ידי נסיאות עון שהצץ מרלה ולא בהיתר גמור [ד] לטומאת מת אידחי ולא לטומאת זיבה: **דתרוייהו.** אביי ורבא סבירא להו טומאה דחויה היא בצבור וכ"מ [ה] למיהוי [ו] מאן דאמר בפ"ק דיומא (דף ו:) דאמר הותרה היא בציבור יחיד במקום רבים: **לימא מסייע ליה.** לעולא דאמר ביאה במקצת שמה ביאה: **תכף לסמיכה שחיטה.** כדכתיב [ז] וסמך ושחט: **חוץ מזו.** של אשם מצורע: **שהיה בשער נקנור.** הוא שער [ח] המזרחי כדתנן בשקלים (פ"ו מ"ג) שבמזרח שער נקנור וחלל שער [ט] לא נתקדש בקדושת העזרה כדאמרי' בכילד צולין (פסחים פה:) לפי שהמצורע עומד שם ומכניס ידיו [י] לעזרה ושם מוציאין לו את האשם וסומך עליו וחוזר ומכניסו למקום שחיטתו ושוחטו מפני שאין מצורע יכול ליכנס בעזרה ולסמוך: **עד שמזין עליו מדם חטאתו.** לא עליו ממש קאמר שאין נותנין על בהונות אלא מדם האשם אלא שזורקין בשבילו דם חטאתו ודם אשמו: **ליעייל ידיה.** [כ] לתוך הפתח ולסמוך ולישחטיה אצל הפתח דהא כל הפתחים שהיו שם רחבן עשר אמות [כא] וחמש מהן בצפון וחמש מהן בדרום שהפתח מכוון כנגד פתחו של היכל באמצע העזרה [כב] ויכול לשחוט לפני צפונו של פתח דהוה ליה לצפון וקס"ל רבי היא דאמר כל צפון העזרה כשר לשחיטת קדשים [כג] ואף לפון שבמקום דריסת רגלי כהנים וישראל כדאמר לעיל [דף כ.]: **מרחק לפון.** לפון הכשר (מהן) לשחיטת קדשי קדשים רחוק מן הפתח יותר מכ"ב אמה מקום דריסת ישראל ומקום דריסת כהנים דכל אחת מהן י"א אמה במסכת מדות (פ"ב מ"ח) [וכר"י ברבי יהודה] [כד] דאמר (יומא לו.) [כה] מיזהו לפון מקיר מזבח ועד כותל העזרה כנגד צפונו של מזבח ותו לא הילכך צריך להחזירו בצפון המזבח וליכא תכף לסמיכה שחיטה: הכי גרסינן **וליעבד פישפש.** ופירושו פתח קטן כדתנן במסכת שקלים [כו] שבמזרח בשער יא נקנור ושני פשפשין היו לו אחד מימינו ואחד משמאלו והן מחשבון פתחים שהיו משתחוים כנגד הפתחים. והכא [כז] פרכינן ויעביד פתח קטן בכותל צפוני של עזרה כנגד המזבח ויעמוד מצורע בחללו ויכניס ידו [כח] ויסמוך אי לאו דביאה במקצת שמה ביאה: **הכל בכתב.** דוד כל פתח [כט] העזרה ומדותיה ובנין כל הבית נמסר לי מיד ה' ואין להוסיף על החשבון [לא] וביאה במקצת לא שמה [לב] **אמר רב יוסף.** לעולם רבי היא [לג] ודקאמרת ליעול וליסמוך כל הסומך כו': **מאי קסבר.** האי תנא דאמר כל הסמיכות צריכות תכף לסמיכה שחיטה חוץ מזו: **ליעול וליסמוך בהדיא דרחמנא אמר.** לו שיכנס ויסמוך: **שמא ירבה בפסיעות.** לאחר שסמך אם יכנס פסיעה אל פנים יותר משהיה צריך נמצא עונה כרת: **סמיכה אשם מצורע דאורייתא.** כשאר אשמות דגמרינן להו סמיכה מהיקשא דכתיב כאשם בפ"ק (לעיל יא.) [לד] **תכף לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא.** דלא משמע ליה וסמך ושחט במקום שסומך ישחוט: **מיפיבי וסמך ושחט.** האי דסמכינהו קרא להיקישא סמכינהו כדאמרי' מה סמיכה בטהורים כו' יח] וסמיכה דפסיעה לן בה משום דכתיב [לה] לפני ה' בשחיטה דצריכה שתהא לפנים ומשום דתכף לסמיכה שחיטה צריך שיכנס הסומך לפנים, ועמוד טמא מבחוץ ולסמוך בפנים אי אפשר כדאמרן לעיל שראשו ורובו מכניס: **ואי אמרת לאו דאורייתא.** היכי פשיטא ליה סמיכה בטהורין: **בטמאין נמי איכא.** שסומך בחוץ ומכניסה טהור לפנים ושוחט: **סמיכה אשם מצורע לאו דאורייתא.** קסבר שאינו בכלל [לו] אשמות שהרי אינו בא אלא להכשיר: רבינא

מכלל דתרוייהו סבירא להו [ו]א**טומאה דחויה היא בצבור לימא מסייע ליה** [ז]**כל** [ב]**הסמיכות שהיו שם קורא** [א] **עליהן אני תכף לסמיכה שחיטה** [ג]**חוץ מזו שהיתה בשער נקנור שאין מצורע יכול ליכנס לשם עד שמזין עליו מדם חטאתו ומדם אשמו ואי אמרת ביאה במקצת לא שמה ביאה ליעייל ידיה ולסמוך אמר רב יוסף הא מני** [ג]**ר' יוסי ברבי יהודה היא דאמר מרחק צפון וליעבד פישפש אביי ורבא דאמרי תרוייהו** [1]**הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל (את) כל מלאכת התבנית איכא דאמרי אמר רב יוסף כל הסומך ראשו ורובו מכנים מאי טעמא** [ד]**כל כחו בעינן הלכך לא אפשר מאי קסבר אי קסבר סמיכת אשם מצורע דאורייתא** [ד]**ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא ליעול ולסמוך ולהדיא** [ב] **דרחמנא אמר אמר רב אדא בר מתנה גזירה שמא ירבה בפסיעות איכא דאמרי אמר רב אדא בר מתנה סמיכת אשם מצורע דאורייתא ותכף לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא מיתיבי** [ה]**וסמך ושחט** [ו]**מה סמיכה בטהורין אף שחיטה בטהורין ואי אמרת לאו דאורייתא בטמאין נמי משכחת לה אלא איפוך סמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא**

[**טומאה**] **דחויה היא.** כלומר בקושי נדחית אצלה [ג] דיחוי בעלמא על ידי נסיאות עון שהצץ מרלה ולא בהיתר גמור [ד] לטומאת מת אידחי ולא לטומאת זיבה: **דתרוייהו.** אביי ורבא סבירא להו טומאה דחויה היא בצבור וכ"מ [ה] למיהוי [ו] מאן דאמר בפ"ק דיומא (דף ו:) דאמר הותרה היא בציבור יחיד במקום רבים: **לימא מסייע ליה.** לעולא דאמר ביאה במקצת שמה ביאה: **תכף לסמיכה שחיטה.** כדכתיב [ז] וסמך ושחט: **חוץ מזו.** של אשם מצורע: **שהיה בשער נקנור.** הוא שער [ח] המזרחי כדתנן בשקלים (פ"ו מ"ג) שבמזרח שער נקנור וחלל שער [ט] לא נתקדש בקדושת העזרה כדאמרי' בכילד צולין (פסחים פה:) לפי שהמצורע עומד שם ומכניס ידיו [י] לעזרה ושם מוציאין לו את האשם וסומך עליו וחוזר ומכניסו למקום שחיטתו ושוחטו מפני שאין מצורע יכול ליכנס בעזרה ולסמוך: **עד שמזין עליו מדם חטאתו.** לא עליו ממש קאמר שאין נותנין על בהונות אלא מדם האשם אלא שזורקין בשבילו דם חטאתו ודם אשמו: **ליעייל ידיה.** [כ] לתוך הפתח ולסמוך ולישחטיה אצל הפתח דהא כל הפתחים שהיו שם רחבן עשר אמות [כא] וחמש מהן בצפון וחמש מהן בדרום שהפתח מכוון כנגד פתחו של היכל באמצע העזרה [כב] ויכול לשחוט לפני צפונו של פתח דהוה ליה לצפון וקס"ל רבי היא דאמר כל צפון העזרה כשר לשחיטת קדשים [כג] ואף לפון שבמקום דריסת רגלי כהנים וישראל כדאמר לעיל [דף כ.]: **מרחק לפון.** לפון הכשר (מהן) לשחיטת קדשי קדשים רחוק מן הפתח יותר מכ"ב אמה מקום דריסת ישראל ומקום דריסת כהנים דכל אחת מהן י"א אמה במסכת מדות (פ"ב מ"ח) [וכר"י ברבי יהודה] [כד] דאמר (יומא לו.) [כה] מיזהו לפון מקיר מזבח ועד כותל העזרה כנגד צפונו של מזבח ותו לא הילכך צריך להחזירו בצפון המזבח וליכא תכף לסמיכה שחיטה: הכי גרסינן **וליעבד פישפש.** ופירושו פתח קטן כדתנן במסכת שקלים [כו] שבמזרח בשער יא נקנור ושני פשפשין היו לו אחד מימינו ואחד משמאלו והן מחשבון פתחים שהיו משתחוים כנגד הפתחים. והכא [כז] פרכינן ויעביד פתח קטן בכותל צפוני של עזרה כנגד המזבח ויעמוד מצורע בחללו ויכניס ידו [כח] ויסמוך אי לאו דביאה במקצת שמה ביאה: **הכל בכתב.** דוד כל פתח [כט] העזרה ומדותיה ובנין כל הבית נמסר לי מיד ה' ואין להוסיף על החשבון [לא] וביאה במקצת לא שמה [לב] **אמר רב יוסף.** לעולם רבי היא [לג] ודקאמרת ליעול וליסמוך כל הסומך כו': **מאי קסבר.** האי תנא דאמר כל הסמיכות צריכות תכף לסמיכה שחיטה חוץ מזו: **ליעול וליסמוך בהדיא דרחמנא אמר.** לו שיכנס ויסמוך: **שמא ירבה בפסיעות.** לאחר שסמך אם יכנס פסיעה אל פנים יותר משהיה צריך נמצא עונה כרת: **סמיכה אשם מצורע דאורייתא.** כשאר אשמות דגמרינן להו סמיכה מהיקשא דכתיב כאשם בפ"ק (לעיל יא.) [לד] **תכף לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא.** דלא משמע ליה וסמך ושחט במקום שסומך ישחוט: **מיפיבי וסמך ושחט.** האי דסמכינהו קרא להיקישא סמכינהו כדאמרי' מה סמיכה בטהורים כו' יח] וסמיכה דפסיעה לן בה משום דכתיב [לה] לפני ה' בשחיטה דצריכה שתהא לפנים ומשום דתכף לסמיכה שחיטה צריך שיכנס הסומך לפנים, ועמוד טמא מבחוץ ולסמוך בפנים אי אפשר כדאמרן לעיל שראשו ורובו מכניס: **ואי אמרת לאו דאורייתא.** היכי פשיטא ליה סמיכה בטהורין: **בטמאין נמי איכא.** שסומך בחוץ ומכניסה טהור לפנים ושוחט: **סמיכה אשם מצורע לאו דאורייתא.** קסבר שאינו בכלל [לו] אשמות שהרי אינו בא אלא להכשיר: רבינא

יחיד שאין טעונין תנופה חייס טעונין תנופה [לז] כו' [לח] לא שייך למיפרך מה לשלמי יחיד שכן טעונין סמיכה דלעולא דאמר אשמות [מ"ש מ"ב]: כ] בכלל שאר אשמות [מ"ש מ"ב]: יט] ס"ל וי"ל דאפ"ה לא הוי שיריון אלא בע"פ ולא בשאר ימות השנה [מ"ש בשם גליון] והוא מיקון אחר, כמבואר בש"מ בחדושים עיי"ש: כא] ל"ל של בעל [ענב"ש]: כב] דטבור יום אחר [ענב"ש]: כג] יש לחוסיף כו' [מ"ש מ"ב]: כד] וסמך ושחט [מ"ש מ"ב]: כה] כיון דשמא [מ"ש מ"ב]: כו] גד"ו קרי. וכ"ל וא"כ שפיר קרינא כאן כו', ופי' כיון דמצאוריינתא מוצר לסמוך להליא ס"כ ליכא קרא בהליא דעביד פשפש: כז] גל"ל כיון: כח] דאורייתא. והיינו בהקפת יד כדאמרי' בפרק אין דורשין (מגיגה טז ע"ב) אמרינן להו אקפו כל"ל [מ"ש מ"ב]: כט] דאורייתא נקטה וקאתי [ב"ש]: ל] בל"ק ממק מיכת דאורייתא, ועי' מלב"ר והגרי"א מכר דמקיימי מיכה זו, ופי' הסמוך ס"ל פסיקא דאורייתא לחומרא מה"ת. וע"ע ס"ג: לא] עי' בס"ק, קכ"ק, לשם זכח ועו"ש, מנ"ל להמוס' דבאשם מזיר לב] בד"ו ב' וג' טעונין, ועי' אות אלפי"ז: לג] תנופה שחוטין [מ"ש מ"ב]: לד] מקל וחומר ממקק [שמכ"י]: לה] נ"ל ולא קאמר (גליון): לו] אמאי אמרינן סמיכת אשם כו', מיכת איפוך נמקק והל"ל [מ"ש מ"ב וצ"ק]: לז] ל"ל לדעיל [צ"ק]. לו דהא לעיל [מ"ש מ"ב]. לח דכדפ"ל. ולכדפ"ל ולגא מיקון מחנה שכינה. ואינו נראה: לט] נל"ל וטעמא דמתוך שהותר איצטריך לגבי מחנה כו':

שיטה מקובצת **ואי אמרת לאו דאורייתא** כו'. לפרש"י דלא ידענן סמיכה בטהורים רק (מטעמא) דשחיטה כדפי' דבעינן תיכף לסמיכה שחיטה, וכיון דתיכף לסמיכה [שחיטה] לאו דאורייתא ס"כ פריך שפיר דבטמאין נמי משכחת לה שעשה סמיכה (בעזרה) [חוץ לעזרה] ושחוט בעזרה. אבל לפי' [הסוס"] דלעיל (נב. ד"ה מאי) דבסמיכה כתיב לפני ה' אין משכחת לה (בטהורים) [בטמאים]. ואומר ריב"ל דהך מסקנא אתיא ס"כ ביאה ונלכך פריך שפיר בטמאים נמי משכחת לה דלי משום לפני ה' אפשר דמעייל ידיה וסמיך אלא ס"מ דתיכף לסמיכה שחיטה דאורייתא היא ומ"ש דלא